

Obično se misli da su meditacija i molitva dve različite, pa čak i suprotne duhovne metode, i one to zaista mogu biti, ako se to hoće. Toj mogućnosti ide u prilog činjenica da meditacija dolazi sa nivoa Sunca, volje i samodovoljnosti, dok molitva kreće sa nivoa Meseca, osećajne otvorenosti i predaje. Ako neko tako misli da je najbolje, a to obično čini ako ima predispozicija samo za to, on može da se prebaci samo na jednu od tih strana i da se za sva vremena ukotvi samo u tome.

Kao što meditacija nije samo Sunce, volja i samodovoljnost, koje predstavlja samo njeno unutrašnje gorivo, polaznu tačku i krajnji cilj, tako ni molitva nije samo Mesec, osećajna otvorenost i predanost. U meditaciji je pored Sunca aktiviran ili Jupiter-samosvest ili Saturn- koncentracija, ili i jedno i drugo, dok je u molitvi pored Meseca, aktiviran Merkur, reč, a može biti i Neptun, osećaj mistične povezanosti sa Celinom ili sa Bogom. To su u velikoj meri zaista različiti principi i energije, koji sami za sebe mogu da predstavljaju poseban sistem, do te mere da iz ugla svakog od tih sistema možemo smatrati za onaj drugi da je pogrešan ili bar da nije dovoljno dobar. Tu čak ne važi ono pravilo, da ono više i veće, bolje razume ono niže i manje. Oni koji su se previše ukorenili u meditaciji, u Suncu, mogu smatrati da je molitva nepotrebna, jer se nema čemu moliti pošto je Bog u nama i da se nema za šta moliti, jer se svojom voljom i svojom sveću može ostvariti sve što se naumi ili poželi. S druge strane oni koji su samo u molitvi, i koji neće da čuju za meditaciju, smatraju da se to neka demonska sila uvukla u one ljude koji misle da sve mogu sami i koji nisu svesni toga da je Bog nešto mnogo uzvišenije od naše grešne, materijalne egzistencije. Kao što se oni prvi nadmeću po tome ko će biti samostalniji, svesniji, jači, slobodniji i budniji, da bi na taj način bili bliži Bogu ili jedno sa njim, kao Hinduisti, ili da bi bili Prosvetljeni, u stanju Nirvane, kao Budisti, ili da bi dostigli veliki TAO, kao Taoisti, tako se ovi drugi, uglavnom Hrišćanski Sveci i duhovni oci nadmeću u tome ko će biti ponizniji, skrušeniji, manji, do totalnog samoponištenja i predaje spoljašnjem Bogu.

To jesu dva različita duhovna puta, i zato iza svakog od njih stoje velike i međusobno suprotstavljene svetske tradicije. Ali,

kao što je pogrešno njihovo totalno suprotstavljanje, iza čega više leže institucije i organizacije, i njihovi interesi nego sam Duh i njegov jedini interes za istinom i najboljim rešenjem, tako je pogrešno meditaciju i molitvu trpati u isti koš, i u cilju izmirenja tih tradicija, govoriti kao OŠO da su to samo dve različite strane istog novčića. Da bi moglo doći do izmirenja i sinteze, razlika se mora poštovati. Odnosno, pored toga što se svakoj strani priznaje da je na neki način u pravu, i na jednoj i na drugoj strani se moraju naći mane i slabosti, baš iz onog suprotnog ugla posmatranja, i tek onda, kroz tu borbu može doći do realnog sklada. Ne samo zapadna dijalektika i sintetička misao od Heraklita preko Platona do Hegela i Ničea, nego i taoistički princip YINA i YANGA kao jedinstva i borbe suprotnosti jasno pokazuju da bez realnog sukobljavanja može doći samo do lažnog jedinstva, i da se ka pravom jedinstvu mora ići kroz odmeravanje snaga.

Zato se SVETSKI DUH ovog doba sada nalazi u onoj fazi razvoja kada je to prepucavanje između religija molitve i religija i duhovnih puteva meditacije ne samo neizbežno nego čak i potrebno, i Hrišćanstvo je tu ulogu mnogo bolje shvatilo, najviše zato što je tradicionalno agresivnije i netolerantnije, bez obzira na glavne poruke učitelja Hrišćanstva. Kažem učitelja, a ne Svetitelja, Gospoda ili Božijeg Sina, zato što je i sam Bog samo formalno otac, dok je suštinski UČITELJ.

Dve realne zamerke koje se sa pozicije molitve mogu uputiti meditaciji su da se preteranom upotrebom Saturna, koncentracije, s jedne strane, posle više godina boravka u takvim stanjima sama sila koncentracije može otuđiti i otrgnuti svesnoj kontroli, fiksirajući se za neke negativne, tamne, Saturnovski potisnute mentalne sadržaje ili energije svoje podsvesti ili čak i kolektivnog ili kosmičkog nesvesnog, kao recimo fiksiranje za neke demonske, loše strane Urana i Plutona, a da se sa druge strane enormnim jačanjem Saturnovske koncentracije može izgraditi jak ego, gordost i sujeta, kao loše strane Saturna, što blokira kontakt

sa čistim svetlom Božanske energije. Druga ozbiljna primedba se odnosi na to da je meditacija zbog svoje neposrednosti, zbog nedostatka reči molitve koje daju jasan pravac i okvir u kome će se kretati stvorena ili dobijena energija, uvek na vetrometini raznih demonskih sila koje vrebaju najmanju nepažnju ili slabost praktikanta da mu se ubace u svest i da ga neosetno odvedu na pogrešan put.

Iz suprotnog tabora, iz religija i puteva meditacije (budizam je samo formalno, u istorijskom smislu religija; u suštinskom, izvornom smislu to je duhovna staza), dolazi zamerka da Mesec, osećajnost, duša, ma koliko dobro održavao svetlost Sunca, duha, Boga, nikad ne može, iskusiti baš zbog te apriorne dualnosti i potrebe za posrednicima, samo biće Boga, i da zato religije molitve o Bogu stalno govore kao o nečem neuhvatljivoj, dalekom i nepoznatljivoj, pri čemu se molitve koriste samo da se što više smanji taj beskonačni jaz, a ne da se ta dualnost premosti i zauvek prevaziđe. To što je Hristu data i otkrivena tajna jedinstva sa Bogom, i to što se mi preko molitvi moramo zakačiti za njega i preko njega spasiti, za samo stanovište meditacije, Sunca, nije velika garancija, jer čovek time samog sebe stavlja u stalni položaj zavisnosti, a doći do konačnog oslobađanja kroz stalnu poziciju zavisnosti je isto kao kada bi neko vatru hteo da razgori kockicama leda.

Ali i pored tih realnih suprotnosti, sintezu meditacije i molitve je lako ostvariti. Kao što neko na jednoj polici može da drži knjige, na drugoj kasete, a na trećoj diskove, dok neko drugi može na istoj polici da drži sve to zajedno, tako isto neko može u stanju meditacije mentalno da izgovara neke molitve, ili da prvo izgovara molitvu, pa da onda nadovezujući se na energiju molitve nastavi da meditira, prepuštajući se onim energijskim tokovima koje je rečima molitve prizvao ili proizveo (svejedno). Na taj način je moguće integrisati hrišćanske molitve i meditativno stanje svesti, ako se pri mentalnom izgovaranju molitve ima puna samosvest i koncentracija na svaku reč molitve; i hrišćanski

sveti i duhovni oci su u časovima dugih povlačenja i dugih molitvi verovatno bili baš u takvim stanjima, samo se oni nisu setili da to stanje može da se nazove meditativna molitva.

Na ovom seminaru polaznici će učiti osnovne principe i tehnike meditacije i molitve kao i metode njihove integracije. Naime, meditacija ima moć da sve čime se bavi produbi i pojača, pa je onda i molitva u stanju meditacije bliža Bogu.

Seminar se održava subotom i nedeljom od 11 do 17 časova.

Cena je 80 E.

Prijavlivanje je meilom ili na brojeve telefona.